

Kedves Fiatal Barátaink,

(Idézet a 3. szövegből:) „Határozzuk el tökéletes odaadással és legmélyebb szívünkből, hogy ügyelünk gondolatainkra, így biztosítván helyet az isteni Szeretetnek szívünkben és engedjük, hogy vezessen bennünket.“

---

Mikor voltál utoljára igazán boldog?

Mikor éltél át utoljára tökéletes pillanatokat, amikor minden passzolt?

Lehet a tengerparton ácsorogtál, a friss szél az orrodát birizgálta miközben a végtelen hullámokat bámultad. A tenger moráját, néha a sirályok kiáltásait hallgatva. A nap sugarai az arcodon. Akkor és ott, oly nagy nyugalom áradt, mély béke honolt.

Vagy talán a barátaiddal voltál úton. Nevettetek és érezted a köztetek kialakult szoros köteléket, mintha egyetlen lény lennétek. Boldogság és mély bizalom töltött el.

Mindannyian ismerjük ezeket a pillanatokat. De legtöbb esetben nem állandósult állapotról beszélünk, sőt ismerjük a bizonytalanságot is, a kétséget vagy a megrendítő gyászt.

Miért élünk meg ennyire különböző dolgokat? Miért hullámszik az életünk, folyton váltokozva. És vajon mindez miért gyakorol ránk ekkora hatást?

Bolygónk többi élőlénye nem így viselkedik. Egyetlen mag sem gyászol, ha esetleg kevésbé jó talajba kerül.

A nyulak nem panaszkodnak a rókákra, amiért amazok üldözik őket. (Legalábbis nem érkezett még ilyen irányú levél az erdészeti hatóságokhoz).

Mindenki megpróbál megbírkózni az adott feltételekkel. Mindannyian természetes egyensúlyban vannak.

Nálunk, a legelterjedtebb és hitünk szerint a legintelligensebb földi lényeknél mi más?

Az ember talán kétlábon járó állat lenne, rendkívül kifinomult kézhasználati képességekkel vagy több ok is húzódik a háttérben?

Ha világunkat vizsgáljuk, azt gondolhatjuk, hogy valaki nem volt elég körültekintő annak összerakása közben.

Miért áll rendelkezésünkre a lehetőség, akaratunk szerint cselekedni, ha azzal a bolygónak, más embereknek, sőt akár magunknak is árthatunk? Szerinted képes vagy úgy élni, hogy minden tettered pozitív hatással legyen? Lehetséges ez egyáltalán?

Valóban nagyon különleges világban élünk, rendkívüli kihívásokkal. Eredetileg nem ilyennek tervezték a világunkat, de szükségessé vált, hogy létrehozzák: mint annak az élethullámnak az életterét, amihez tartozunk (neked és nekem, minden embernek, akik valaha éltek és élnek).

Két életterület van. Ezekről szeretnénk Veletek ezen a szolgálaton beszélni.

Az egyik az eredeti, isteni életterület. Erről rögvest még többet is mondanánk.

Ám előbb a másik területről kell beszélnünk, amit dialektikának nevezünk.

Ez az a világ, amit ismersz. Itt vannak bizonyos törvények, amelyek szerint a dolgok működnek.

Idő és térnek nevezzük őket, gravitációnak, nehézségi erőnek (ezeket fogadják el a tudósok is)

és vannak továbbiak is, mint: finomanyagi törvények, lásd karma, vagy a rezonancia törvénye.

Ezt a világot jól ismered, hiszen már egy lét óta ebben élsz.

Hogyan tudsz mozogni benne?

Nos, hát a felszínen, minden irányba. Teljes a kétdimenziós mozgási szabadságod, egészen addig, amíg nem kerül az utadba valami.

Felfelé, vagyis a 3. dimenzióba, csak rövid időre vagy képes elmozdulni, mert utána a nehézségi erő visszahúz és máris a tények talaján találsz magadat.

Negyedik, ötödik, hatodik dimenzió?  
Ezekről még csak elképzeléseink sincsenek.

Néha azt is mondják, hogy az idő a negyedik dimenzió.  
De abban sincs semmilyen mozgásszabadságunk.  
Az idő anélkül telik, hogy mi bármit hozzátehetnénk, a szép pillanatokban nem állíthatjuk meg és ha vágyakozva várunk valamire, egy szemernyivel sem gyorsul fel, hiába akarjuk teljes akaratumk bevetésével.

A másik életterületet csak nehezen foghatjuk fel.  
Ott számtalan dimenzió van.  
Az idő ott nem tényező.  
Egyszerre több helyen is lehetünk, és sem fiatalabbak sem idősebbek nem lennénk, a születés és a halál ismeretlenek volnának.  
Csak mindez alig fér a fejünkbe.  
Ott is léteznek törvények, de sokkal szabadabbak és megengedőbbek.  
Az alaprezgés, ami mindent áthat, a szeretet.

Ez az életterület a mi világunkat is áthatja, ám annyira finom és magas rezgésű, hogy a hagyományos érzékszerveinkkel szinte észlelhetetlen.  
Ahogyan a levegőt sem látod, mégis nagyon hamar észrevenned, ha hirtelen eltűnne.  
Csak, mint mondtuk, minden sokkal finomabb és magasabb rezgésfokú.

Ez az életterület az igazi hazánk, sőt mindig is az volt.  
De akkor miként lehetséges, hogy a mi világunkban vagyunk, mely láthatólag sokkal korlátozottab és komplikáltabb?

Ezt leírandó meséltünk nektek a második szolgálaton Nárcisról.  
A monda szerint Nárcisz megpillantotta a tükörképét a tóban.  
Bámulta és annyira megtetszett magának, hogy elfeledte: saját tükörképét látja.  
Közelebb akart kerülni ehhez a csodás, lenyűgöző lényhez, odahajolt hozzá s beesett a vízbe, majd megfulladt.

Nárcissz volt az eredeti ember, egy mikrokozmosz, hatalmas teremtőerővel felvértezve.

Az egész teremtéssel összhangban a nagy isteni tervnek megfelelően teremtet.

Egészen addig míg össze nem kötötte magát teremtményével.

Annyira lenyűgözte, hogy a lehető legközelebb akart kerülni hozzá.

Egyre csak lopta a távolságot. Viszont eközben megfedkezett isteni eredetéről és elmerült a világban, amit ő maga hozott létre.

Azonban halhatatlan személyisége ebben a világban nem tudott megélni. Eltávolítatott a mikrokozmoszból.

Egy halálhoz hasonlatos álomba merült, csak ötletként maradt fent.

Hogy ez az eredeti ember túlélhessen a természettörvényekkel, melyekről korábban beszéltünk, ezt a világot leválasztották az eredeti életterületről.

E világ célja, hogy képessé tegye az embert, a történetek felismerésére.

Hogy hol az igazi hazája és otthona. Hogy önismerettel, önfelismeréssel ismét összeköttetésbe kerüljön az eredeti, istenivel és visszatérjen hozzá.

Ahhoz, hogy ő is cselekedhessen és tapasztalatokat gyűjthessen, szüksége van egy működő személyiségre.

És most jössz ismét te is a képbe, ugyanis ebben a pillanatban Te vagy ez a személyiség.

Már említettük, hogy az eredeti életterület áthatja a mi világunkat.

És mi is összeköttetésben vagyunk vele.

A mikrokozmoszunk középpontján keresztül, a szívünk közepével továbbra is részesülünk belőle.

Impulzusok és benyomások érnek el onnan bennünket, olyanok, melyek nem a szokványos, dialektikus világunkból valók.

Ötletek, mint örökkévalóság, tökéletes szabadság, béke és feltétel nélküli szeretet.

A szívünkben rejlő erőnek köszönhetően tudjuk, hogy mindez a valóság, még, ha a világunkban, melyben minden az ellentétére fordul, nem létezik.

Ezért hatalmas vágyakozás keletkezik bennünk, hogy újra visszatérjünk ehhez az eredeti életállapothoz.

Nos, egyszerűnek tűnik: „A szíveden keresztül kapcsolódj az eredeti életterülethez.

Kövesd az impulzusait és tedd képessé mikorkozmoszodat a visszatérésre. Így vess véget minden szenvedésnek a Földön magadért és minden emberért. “

A legtöbb ember azonban mit sem tud erről a másik életterületről. Ezért kísérlik meg a megérezett impulzusokat e világban megeleveníteni.

Mélyen belül érezzük, hogy létezik a végtelen bőség, melyben részesülünk. Ebben a világban viszont ez az impulzus a birtokra törekvésben manifesztálódik, pontosabban azzá válik.

Az élet örökké kellene tartson, a test örök ifjú legyen.

Milliárdokat ölnek kutatásokba, az élet lehető leghosszabban tartásáért küzdenek, hogy fittekek és életerősek maradjanak vagy legalábbis úgy nézzenek ki.

Valójában így annak a tudása sejlik át a fátylakon, hogy az időtől és kortól megszabadult lények vagyunk.

És mindannyian szeretnénk szeretve lenni, láthatóvá válni, elfogadtatni magunkat. Ez szüli a dicsőségre, tiszteletre és elismerésre törekvést.

De az alapvető erő, minden lét alapja, a végtelen szeretet, ami körbevesz és úgy fogad el minket, ahogyan vagyunk.

A még mélyebbre süllyedést ebben a világban elkerülendő, minden körforgásban van.

Minden, amit megszülnék, virágzik és elmúlik.

Meztelen jövünk világra és úgy is hagyjuk el azt. Sem a megszerzett kincsek, sem a kiharcolt elismerés, sem dicsőség nem maradhatnak sajátunk.

Mégis a jelenlegi időkben egyre több ember próbálja meg az eredeti birodalom impulzusait és ötleteit technológiailag megvalósítani.

Nanorobotoknak kellene halhatatlanná tenni minket.

Minden tudást általánosan hozzáférhetővé akarnak tenni és gond nélkül megjeleníttetni.

Hatalmas hálózótokat hoznak létre, hogy folyton összeköttetésben lehessünk egymással.

A legjobb, ha a jövőben csak elpusztíthatatlan avatárjaink lesznek, akiket gondolatainkkal irányíthatunk.

– De így képtelenség megmenekülni az említett körforgástól.

Talán büntetésül kaptuk e világot?

Haszontalan, vagy netán teljesen értelmetlen lenne?

Nem, Barátaink, egyáltalán nem!

A világunk valóban nagyon értékes és különleges hely.

Amolyan ugródeszka, ami a mi élethullámunknak, a mi időnk emberének lehetővé kéne tennie, hogy fejlődhessen.

Oda vissza, ahonnan eredetileg való.

Hát nem bolondság, hogy mi, akiknek saját világot hoztak létre, most magunk is azon vagyunk, hogy virtuális világokat hozunk létre és azokon keresztül kapcsolódjunk?

Mesterséges lényeket programozunk, akiknek elmeséljük gondjainkat és akikre mindig támaszkodhatunk, akikkel beszélgethetünk és játszhatunk. Hogy vannak embereknek, akiknek fontosabb, a tökéletes szelfi a közösségi hálózatokon és ezért hajlandóak órák hosszat robotolni, ahelyett, hogy ezt az adott időt olyasmivel töltenék ki, ami szívöket vígasztalná?

Mintha Nárcissz történetét másolnánk.

A tükörképre koncentráció közben elfeledte a saját világát, a teljes szabad mozgás lehetőségét elcserélte egy kétdimenzionális képre, ami csakis őt tükrözte vissza.

Csak ma a kis tavacska egy-egy képernyő.

Milyen csodálatosnak kellene lennie, a szemeinket a tőről ismét az eredeti világ felé fordítani!

Kedves Barátaink,

Ez teljességgel lehetséges!

Attól függ, mire irányítod figyelmedet.

Az eredeti életterület közel hozzánk. Úgy mondjuk, „közelebb hozzánk, mint kezünk és lábunk “.

Közvetlenül megtapasztalhatjuk, ha a szívünk hangjára hallgatunk, a kocsis utasára, ahogyan a tegnapi szolgálaton mondtuk.

Ez a hang nem gondolatokban vagy érzésekben fejezi ki magát. És csakis az abszolút mostban hangzik fel.

Az életed most történik.

Ami történt megtörtént.

Ami jön, eljön.

Ezen nem változtathatunk.

De most, ebben az élő pillanatban megnyithatjuk magunkat a szívünk impulzusainak.

Ha nem is fogjuk fel őket teljes bonyolultságukban, mégis iránytűk lehetnek, útmutatók ebben a világban, az eredeti otthonunkba visszavezető céllal.

A szerencse, hogy keresünk, az igazi önvalónkkal való kapcsolatban van.

(Hozzáfűzhetjük hát manifesztumunkhoz:)

Engedd el az elmúltat.

Semmit se várj a jövőtől.

Legyél teljesen az itt és mostban.

Fülelj.

Bízz.

Nyisd meg szíved az egészen másnak, aki valójában Te vagy.

Ámen